

skoordynowane z całokształtem opracowań w zakresie planów wieloletnich i perspektywicznych, których integralną część stanowią programy rekonstrukcyjne.

§ 9. 1. Ministerstwa i zjednoczenia wiodące, prezydya wojewódzkich rad narodowych oraz ich organy dostosują wytyczne, o których mowa w §§ 7 i 8, w terminie 3 miesięcy od ich wydania, do warunków i potrzeb odpowiednich gałęzi gospodarki narodowej oraz obowiązane są uwzględnić przy opracowaniu i rozpatrywaniu projektów programów rekonstrukcji i projektów ważniejszych przedsięwzięć przede wszystkim konieczność:

- 1) pełnego zaspokojenia istniejących i przewidywanych potrzeb społecznych w zakresie danej gałęzi gospodarki narodowej,
- 2) pełnego wykorzystania istniejących rezerw produkcyjnych dla eliminacji zbędnych inwestycji, zastąpienia inwestycji przedsięwzięciami organizacyjno-technicznymi lub oszczędniejszego zainwestowania projektowanych obiektów w wyniku rozwiązań programu rekonstrukcji,
- 3) pełnego zagospodarowania powstających odpadów produkcyjnych lub produktów ubocznych oraz surowców wtórnych,
- 4) wielostronnego kojarzenia przedsięwzięć gospodarczych, zakładów i urzędów oraz zamierzeń inwestycyjnych mogących służyć kilku użytkownikom.

2. Jeśli zainteresowana jednostka organizacyjna (np. inwestor) odmawia zgody na zaproponowaną w programie rekonstrukcji formę współpracy lub realizacji przedsięwzięcia, a podjęcie jej jest podyktowane interesem ogólnospołecznym i uzasadnione znacznym efektem ekonomicznym, jednostka nadrzędna tego przedsięwzięcia (inwestora) może polecić obowiązkowe podjęcie właściwej współpracy (przedsięwzięcia) lub zastosować inne środki niezbędne do osiągnięcia określonego efektu zgodnie z obowiązującymi przepisami.

3. Prezydya właściwych rad narodowych odmówią ustalenia lokalizacji szczegółowej obiektu inwestycyjnego, którego celowość i zakres rzeczowy nie uzyskały pozytywnej opinii właściwego ogólnobranżowego zjednoczenia wiodącego (innej jednostki organizacyjnej odpowiedzialnej za program rekonstrukcji).

§ 10. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącym: Komitetu Nauki i Techniki, Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Komitetu Drobnej Wytwórczości oraz właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i prezydentom wojewódzkich rad narodowych.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

262

UCHWAŁA Nr 226 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie środków zmierzających do przeciwdziałania wadliwej produkcji i kierowaniu do obrotu wyrobów złej jakości.

Przeprowadzona analiza jakości niektórych wyrobów wykazała, że duża część wypadków złego stanu jakościowego spowodowana jest głównie wadliwą bądź przestarzałą konstrukcją, recepturą lub technologią wyrobu czy też zastosowanym materiałem, a także złym wykonaniem w stosunku do obowiązujących wymagań techniczno-produkcyjnych. W celu zasadniczej poprawy jakości produkcji, zarówno przeznaczonej na potrzeby krajowe, jak i na eksport — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zobowiązuje się zjednoczenia (jednostki równorzędne), jako organizacje gospodarcze odpowiedzialne za produkcję i zaopatrzenie odbiorców w wyroby danej branży, a w szczególności zjednoczenia wiodące, ogólnobranżowe, powołane stosownie do uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Monitor Polski Nr 56, poz. 268), do systematycznego prowadzenia kompleksowych prac nad poprawą jakości produkowanych w danej branży wyrobów oraz nad usunięciem przyczyn produkcji złej jakości.

2. W szczególności zjednoczenia:

- 1) zbadają wpływ stosowanej konstrukcji, receptury, wzorów, materiałów i technologii na jakość wyrobów oraz stwierdzą, czy wyroby spełniają założone warunki użytkowe, a także zbadają inne powody wpływające ujemnie na jakość wyrobów, jak np. złe składowanie, transport, warunki pracy, nieprzestrzeganie warunków higienicznych, wadliwe normy, brak zabezpieczenia przed zepsuciem, korozją, uszkodzeniami, nieskuteczne metody kontroli technicznej itd.;
- 2) opracują program przedsięwzięć technicznych i ekonomiczno-organizacyjnych mających na celu usunięcie

przyczyn złej jakości wyrobów oraz poprawę i dostosowanie jakości wyrobów do wymaganego poziomu, z uwzględnieniem żądań głównych odbiorców krajowych i zagranicznych, przy czym do porównania służyć powinien najwyższy standard światowy;

- 3) wprowadzą do planów (planu rozwoju techniki oraz innych części planu) zadania, wytyczne i środki konieczne do realizacji programu przedsięwzięć mających na celu poprawę jakości produkowanych wyrobów; ważniejsze zadania z tego zakresu oraz środki do ich wykonania powinny być ustalane w planach resortowych i branżowych;
- 4) ustalą dla zgrupowanych przedsiębiorstw oraz innych podporządkowanych jednostek organizacyjnych wytyczne metodyczne i organizacyjne prac nad poprawą jakości wyrobów;
- 5) zaprowadzą w zjednoczeniach ewidencję strat w branży, wynikających ze złej jakości; dotyczy to w szczególności wypłacanych odszkodowań, bonifikat, obniżenia klasy jakości, zniszczenia partii towaru na skutek jej nieprzydatności, dodatkowych kosztów z tytułu konieczności usunięcia usterek itp.

§ 2. 1. Dla zapewnienia systematycznych prac nad jakością wyrobów oraz utrzymania jej na poziomie wymaganym z punktu widzenia nowoczesnych rozwiązań technicznych i potrzeb eksploatacyjnych zjednoczenia, a zwłaszcza zjednoczenia wiodące opracują i wprowadzą w życie system stałej analizy i poprawy jakości produkowanych w danej branży wyrobów, zmierzający do:

- 1) ustalenia, jakie wyroby podlegają periodycznym badaniom pod względem ich jakości,

- 2) ustalenia czasokresu aktualności techniczno-eksploatacyjnej standardu każdego podstawowego wyrobu produkowanego seryjnie lub masowo; ustalenie to powinno określić termin aktualności konstrukcji (receptury, wzoru) i przydatności stosowanego materiału i technologii wytwarzania, po którym powinna nastąpić rewizja tych elementów. Przy opracowaniu kalkulacji kosztów nowego lub zmodernizowanego wyrobu — należy uwzględnić cały okres amortyzacji kosztów (nakładów) związanych z okresem aktualności standardu technicznego danego wyrobu;
- 3) ustalenia harmonogramów prac nad przygotowaniem nowocześniejszej i poprawienia istniejącej dokumentacji techniczno-produkcyjnej (konstrukcyjnej, recepturowej, technologicznej) wyrobów; termin przystąpienia do opracowania tej dokumentacji powinien być ustalony w ten sposób, aby można było z dniem upływu czasokresu aktualności standardu techniczno-eksploatacyjnego przystąpić do produkcji wyrobów według nowej dokumentacji. Harmonogramy te powinny również obejmować przystosowanie organizacji produkcji do nowych warunków wytwarzania, jak np. przeszkolenie pracowników, przygotowanie maszyn, urządzeń i narzędzi, uzgodnienie z dostawcami asortymentów nowych materiałów, typów maszyn i urządzeń, potrzebnych ze względu na przejście na nowy typ produkcji itp.; terminy i ważniejsze przedsięwzięcia ustalone w harmonogramach powinny być wprowadzone do odpowiednich planów (branży, przedsiębiorstw);
- 4) uwzględnienia w planach biur konstrukcyjnych, technologicznych, instytutów naukowo-badawczych i centralnych laboratoriów zadań i środków, związanych z wyżej wymienionymi pracami.

2. W pracach, o których wyżej mowa, należy uwzględnić przede wszystkim wyroby, które mają ustalony standard światowy oraz dużą dynamikę wzrostu wskaźników charakteryzujących ich wartość użytkową.

§ 3. 1. Sposób unowocześnienia wyrobu, polepszenia jakości i przejścia na zmodernizowaną produkcję wyrobu na poziomie wymaganego standardu techniczno-eksploatacyjnego, przy zachowaniu wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zachowaniu wymagań pełnej zdrowotności w odniesieniu do środków spożywczych, należy w każdym wypadku uzasadnić rachunkiem ekonomicznym. Rachunek powinien wykazać ekonomiczną celowość tego przedsięwzięcia i odpowiednio wyższą przydatność techniczno-eksploatacyjną lub rynkową (eksportową) nowego lub zmodernizowanego wyrobu oraz inne korzyści przewidziane z tego tytułu dla producenta, odbiorców wyrobów i gospodarki narodowej. Kalkulacja ekonomiczna powinna być przeprowadzona możliwie w sposób kompleksowy, tj. zarówno w zakresie kosztów wytwarzania, jak również w stosunku do potrzebnych nakładów inwestycyjnych, importu, kosztów eksploatacji (użytkowania) i warunków obrotu zagranicznego.

2. Przewidziane wyżej prace mają szczególne znaczenie przy wprowadzaniu specjalizacji produkcji. Dlatego zjednoczenia wiodące zobowiązane są do objęcia tymi pracami nie tylko wyrobów produkowanych w przedsiębiorstwach zgrupowanych, ale również półwyrobów i elementów wyrobów dostarczanych w ramach kooperacji.

3. Wykaz wyrobów, których jakość wymaga poprawienia, powinien być opracowany w porozumieniu z głównymi odbiorcami oraz podany do wiadomości ministerstwa i w miarę potrzeby aktualizowany. Przy wyrobach o ustalonym standardzie techniczno-eksploatacyjnym należy podać termin końcowy aktualności dotychczasowego standardu wyrobu.

4. Kalkulacja kosztów powinna być rewidowana równocześnie z wprowadzeniem w wyrobach zmian (pogorszeniem lub polepszeniem) powodujących zmiany jakości, jeśli wiążą się one ze zmianą kosztów wytwarzania.

§ 4. 1. Reklamacje i wnioski w sprawie wadliwej lub przestarzałej konstrukcji i receptury oraz reklamacje z tytułu złego wykonania należy składać u bezpośredniego dostawcy (sprzedawcy) wyrobu lub skierować bezpośrednio do producenta stosownie do obowiązujących warunków dostaw. Producent ma obowiązek przeprowadzić ich analizę i zawiadomić odbiorców, jakie zostaną przedsięwzięte środki dla zapobieżenia dalszej produkcji wyrobów o niewłaściwej jakości.

2. Zjednoczenia (inne jednostki równorzędne) kontrolują wykorzystanie materiałów, o których mowa w ust. 1, oraz inicjują przedsięwzięcia o znaczeniu ogólnobranżowym lub wykraczającym poza możliwości przedsiębiorstw (§ 5).

§ 5. 1. Zwraca się uwagę na konieczność ścisłego, bezwzględnego przestrzegania i kontrolowania obowiązującej zasady, że za jakość wyrobu, zgodnie z przepisami oraz warunkami technicznymi, recepturą, dokumentacją konstrukcyjną i technologiczną, ponoszą odpowiedzialność kierownicy właściwych produkcyjnych jednostek organizacyjnych (przedsiębiorstw, spółdzielni) oraz kierownicy komórek produkcyjnych i podlegli im pracownicy, w ramach swego zakresu działania, posiadanych uprawnień i ustalonego zakresu odpowiedzialności.

2. Za dopuszczenie do produkcji materiałów (surowców, tworzyw, półwyrobów) nie odpowiadających wymaganiom ustalonym dla danego materiału (wyrobu), za przepuszczenie półwyrobów wykazujących wady i usterki pomiędzy różnymi operacjami procesu produkcyjnego w przedsiębiorstwie oraz za dopuszczenie do wysyłki wyrobów (półwyrobów) niezgodnych z obowiązującymi warunkami technicznymi, recepturą, dokumentacją techniczną itp. odpowiedzialność ponosi dyrektor przedsiębiorstwa produkcyjnego oraz podległe dyrektorowi komórki organizacyjnej i pracownicy wykonujący w przedsiębiorstwie funkcje kontroli technicznej albo nadzoru nad jakością wyrobów w ramach ich zakresu działania.

3. Każda reklamacja, zgłoszona producentowi wyrobu przez bezpośredniego użytkownika lub przez organizacje handlowe, powinna być przez producenta zarejestrowana oraz wszechstronnie i obiektywnie zbadana pod kątem widzenia:

- 1) zaspokojenia słuszych roszczeń nabywcy,
- 2) poprawy jakości wyrobów na przyszłość,
- 3) wyciągnięcia konsekwencji w stosunku do winnych wyprodukowania i dopuszczenia do obrotu wyrobów złej jakości.

4. Rejestr reklamacji powinien być prowadzony w każdym przedsiębiorstwie produkcyjnym lub jednostce nadzordnej.

5. Dyrektor przedsiębiorstwa produkcyjnego ma obowiązek przedstawiania na naradach organu samorządu robotniczego sprawozdań i wniosków dotyczących reklamacji, zapłaconych odszkodowań i wniosków w sprawie poprawy jakości wyrobów.

6. Zjednoczenia (jednostki równorzędne) zobowiązane są do:

- 1) systematycznej analizy przyczyn i sposobu załatwiania reklamacji dotyczących jakości produkowanych wyrobów oraz strat wynikłych z tego tytułu,
- 2) wykonywania, zgodnie ze swoimi obowiązkami statutowymi i zawartymi porozumieniami branżowymi, nadzoru nad jakością produkcji wyrobów danej branży; zakres inspekcji i jej częstotliwość określa zjednoczenie kierując się planowymi zadaniami, stosując najskuteczniejsze metody usuwania przyczyn złej jakości produkcji,
- 3) oceny działalności przedsiębiorstw w zakresie poziomu jakości produkowanych wyrobów oraz wykonania zadań związanych z poprawą jakości wyrobów, a także stosowania odpowiednich środków ekonomicznych i administracyjnych wobec przedsiębiorstw naruszających dyscyplinę jakości produkcji.

7. W razie stwierdzenia przez zjednoczenia notorycznie złej jakości wyrobów produkowanych w zgrupowanych przedsiębiorstwach i przez uczestników porozumień branżowych, należy bezzwłocznie ustalić przedsięwzięcia mające na celu likwidację złej jakości oraz zapewnić odpowiednią fachową pomoc dla przedsiębiorstw aż do chwili usunięcia przyczyn powodujących złą jakość.

8. Ważniejsze reklamacje (ocena okresowa, półroczna) stanu jakości wyrobów danej branży, wnioski w sprawie poprawy jakości oraz poniesione koszty i sankcje stosowane wobec przedsiębiorstw branży za nieprzestrzeganie warunków technicznych i wymaganej jakości wyrobów powinny być systematycznie przedmiotem obrad kolegium i rady techniczno-ekonomicznej zjednoczenia.

9. Informacje o zakresie, metodach i rezultatach zwalczania złej jakości wyrobów powinny być składane właściwemu ministrowi zgodnie z zasadami przez niego ustalonymi.

§ 6. 1. Zmiana ustalonej receptury (konstrukcji) lub odstępstwo od norm technicznych wymaga zgody właściwych organów stosownie do obowiązujących przepisów.

2. Pogorszenie jakości wysłanych wyrobów lub wstrzymanie wysyłki na skutek stwierdzonych wad jakości powoduje odpowiednie konsekwencje w ocenie wykonania planu produkcyjnego.

3. Zagadnienia poprawy jakości wyrobów powinny wejść do planów prac:

- 1) organów samorządu robotniczego w przedsiębiorstwach dostawców i odbiorców,
- 2) kolegiów i rad techniczno-ekonomicznych zjednoczeń, przedsiębiorstw dostawców i odbiorców,
- 3) kolegiów ministerstw (urzędów centralnych).

§ 7. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw oraz innych jednostek organizacyjnych opracowujących konstrukcję i technologię wyrobów powinni przeanalizować organizacyjne usytuowanie komórek konstruktorskich i technologicznych w kierunku zapewnienia im samodzielności i niezależności w inicjowaniu i w opracowywaniu dokumentacji technicznej nowych wyrobów lub zmian konstrukcyjnych i technologicznych, usuwających stwierdzone braki i wady w już produkowanych wyrobach.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw oraz dyrektorzy zjednoczeń zapewnią najpóźniej w terminie 6 miesięcy od powzięcia uchwały wprowadzenie nadzoru autorskiego przez biura konstrukcyjne i projektowe, które dotychczas nadzoru tego nie wykonywały.

§ 8. 1. W celu systematycznego prowadzenia prac nad polepszeniem jakości wyrobów należy:

- 1) do planów wieloletnich i okresowych rozwoju techniki resortów, zjednoczeń i przedsiębiorstw wprowadzać zadania mające na celu podniesienie poziomu techniczno-eksploatacyjnego produkowanych wyrobów, uwzględniając także poprawę warunków techniczno-ekonomicznych i organizacyjnych sprzyjających poprawie jakości wyrobów, a także zadania, mające na celu wycofanie wyrobów przestarzałych i o niskich wskaźnikach techniczno-eksploatacyjnych oraz podjęcie prac badawczych, doświadczalnych i projektowo-konstrukcyjnych nad produkcją nowych, pełnowartościowych wyrobów;
- 2) w wytycznych dotyczących tematyki projektów wyznaczających i racjonalizatorskich oraz w planach prac i ocenie działalności służb technicznych przedsiębiorstw przemysłowych, biur konstrukcyjnych i technologicznych wysuwać na pierwszy plan zadania i wskaźniki oceny dotyczące polepszenia jakości produkcji, obniżenia braków produkcyjnych i wprowadzenia ulepszonych i nowoczesnych konstrukcji, receptur i metod technologicznych;
- 3) przy planowaniu środków i ustalaniu nagród z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego przeznaczać odpo-

wiednio wysokie kwoty na przedsięwzięcia dotyczące polepszenia jakości wyrobów, uruchomienia produkcji nowych wyrobów i zastąpienia przestarzałych wyrobów nowymi o wysokim poziomie techniczno-eksploatacyjnym oraz na ulepszone metody analityczne oceny jakości wyrobów;

- 4) w przedsięwzięciach inwestycyjnych i organizacyjno-technicznych, bez względu na źródło ich finansowania, oraz w planach modernizacji produkcji, zapewnić odpowiedni do standardu światowego poziom technologii, organizacji i kontroli produkcji w nowo budowanych lub modernizowanych zakładach i wydziałach produkcyjnych. W tym celu należy w dokumentacji projektowo-kosztorysowej, programach rekonstrukcji organizacyjno-technicznej branż i przedsiębiorstw, programach modernizacyjnych, planach kapitalnych remontów maszyn i urządzeń uwzględniać odpowiednie zadania i wskaźniki techniczno-ekonomiczne, a także wprowadzić okresową kontrolę ich osiągnięcia i konsekwentnego stosowania. Badanie poziomu techniczno-eksploatacyjnego produkcji planowej w nowo budowanych i rekonstruowanych obiektach powinno stanowić jedno z najważniejszych zadań zainteresowanych jednostek organizacyjnych, ich jednostek nadrzędnych oraz komisji oceny projektów inwestycyjnych lub specjalnych ekspertów.

2. Właściwe branżowo instytuty naukowo-badawcze, na podstawie wytycznych jednostek nadrzędnych oraz zleceń przedsiębiorstw, uwzględnią w szerszym niż dotąd zakresie w swoich planach prac naukowo-badawczych i usługowo-badawczych tematykę z zakresu konstrukcji i technologii, mającą na celu opracowanie i wprowadzenie do produkcji nowych wyrobów i metod produkcyjnych w celu uzyskania wyższej jakości oraz zastosowania ulepszonych metod badania jakości wyrobów.

§ 9. 1. Specjalistyczne jednostki inspekcyjne, do których zadań należy kontrolowanie artykułów w produkcji i obrocie, oraz instytucje i organy przeprowadzające kontrolę jakości środków spożywczych i inne jednostki organizacyjne, wyznaczone przez właściwych ministrów do przeprowadzania kontroli jakości wyrobów, każda w swoim zakresie działania, zwrócą przy wykonywaniu zadań kontrolnych szczególną uwagę na przestrzeganie przez przedsiębiorstwa produkcyjne (dostawców i odbiorców) i handlowe przepisów w zakresie jakości wyrobów oraz na przeprowadzenie reklamacji jakościowych i dochodzenie kar umownych z tytułu stwierdzonych wad w dostarczanych przedmiotach.

2. Jednostki organizacyjne, o których wyżej mowa, mają stały obowiązek powiadamiania bezpośredniego dostawcy oraz przedsiębiorstwa produkcyjnego (jeżeli nie jest nim bezpośredni dostawca) oraz jednostkę nadrzędną producenta o stwierdzeniu w produkcji, obrocie lub użytkowaniu wyrobów, których jakość nie odpowiada obowiązującym warunkom. W ważniejszych wypadkach zawiadomienia należy także kierować do właściwych ministrów nadzorujących dostawców.

3. Dostawca (producent lub jednostka handlowa) wyrobu o złej jakości obowiązany jest zbadać przyczyny, które spowodowały złą jakość, oraz opracować i zastosować odpowiednie środki lub wystąpić do właściwych jednostek organizacyjnych o realizację przedsięwzięć mających na celu uniknięcie dalszych partii wyrobów złej jakości w przerobie lub obrocie. Jeśli przyczyną wadliwej jakości jest norma techniczna (zakładowa, branżowa, Polska Norma), producent obowiązany jest wystąpić w obowiązującym trybie o jej zmianę lub zniesienie.

4. W razie niepodjęcia przez dostawcę w terminie przedsięwzięć przewidzianych w ust. 3 lub powtórnego stwierdzenia złej jakości tych samych wyrobów w obrocie, jednostka nadrzędna ma obowiązek przeprowadzenia kontroli w celu

stwierdzenia przyczyn i wyciągnięcia konsekwencji służbowych w stosunku do winnych. Informacje w tej sprawie przedstawia jednostka nadrzędna dostawcy właściwemu ministrowi.

5. Jeśli stwierdzone zostaną notoryczne wypadki złej jakości wyrobów, a próby ich usunięcia w określonym terminie nie dały rezultatu, jednostka nadrzędna dostawcy ma obowiązek wstrzymać w danym przedsiębiorstwie produkcję tych wyrobów, przerzucając związane z tym zadania produkcyjne i środki na inne przedsiębiorstwa danej branży.

6. Jeśli dostawcą jest jednostka handlowa (zbytu, zaopatrzenia), ma ona w przypadkach przewidzianych w ust. 5 obowiązek wycofania zamówień u producenta wyrobów złej jakości i skierowania ich do innych uspołecznionych producentów. Odstępowanie od umowy następuje w sposób i ze skutkami określonymi w ogólnych warunkach dostaw.

7. Jeżeli zła jakość dotyczy wyrobów o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej lub wyrobów eksportowych albo jeżeli wstrzymanie produkcji wyrobów w jednym przedsiębiorstwie nie może być kompensowane zwiększeniem produkcji w innych jednostkach organizacyjnych i może spowodować inne ujemne skutki u odbiorców, jednostka nadrzędna dostawcy ma obowiązek zwrócić się do właściwego ministra o wydanie odpowiedniego zarządzenia lub podjęcie innych kroków w zależności od charakteru sprawy.

§ 10. 1. Ze względu na poważne obniżenie się jakości części zamiennych do produkowanych maszyn i urządzeń na cele zaopatrzenia rynku, powodujące w konsekwencji szybsze zużycie maszyn oraz ich nieprawidłowe funkcjonowanie, ustala się następujące zasady:

- 1) producent wyrobu finalnego ma obowiązek zaopatrzenia (bezpośrednio lub przez właściwe organizacje handlowe) użytkowników w części zamienne o odpowiedniej jakości do produkowanych przez siebie wyrobów,
- 2) produkcja części zamiennych, powierzana przez producenta finalnego wyrobu innym producentom, może być prowadzona tylko na zasadach autoryzacji przez niego ustalonych.

2. Odchylenia od zasad, o których wyżej mowa, mogą być dopuszczone w uzasadnionych wypadkach przez właściwych ministrów w stosunku do określonych rodzajów wyrobów i metod produkcyjnych.

§ 11. 1. Dla stałej poprawy produkcji wyrobów (w szczególności maszyn i urządzeń technicznych) przedsiębiorstwa produkujące te wyroby powinny systematycznie analizować u użytkowników ich działanie w okresie eksploatacji.

2. Jednostki nadrzędne użytkowników maszyn i urządzeń, objętych gwarancją, powinny analizować zakres korzystania przez podległe im jednostki z przysługujących im uprawnień z tytułu gwarancji.

§ 12. 1. Zjednoczenia wiodące opracują dla wyrobów określonych przez właściwych ministrów, w terminie do dnia 30 czerwca 1965 r., propozycje wskaźników i mierników oceny wykonania planów, mające na celu stworzenie w działalności gospodarczej bodźców i warunków pracy umożliwiających uzyskanie wyrobów o wyższej jakości oraz likwidację produkcji niskiej jakości.

2. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Komitetem Nauki i Techniki i właściwymi mi-

nistrami wprowadzi do planów, począwszy od roku 1966, zadania i wskaźniki oraz zastosuje mierniki oceny wykonania planów, dostosowane do szczebli organizacyjnych jednostek planujących, uwzględniające jakość wyrobów, zwłaszcza w produkcji na eksport.

§ 13. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki:

- 1) powoła stałą komisję do spraw jakości produkcji, której zadaniem będzie śledzenie przyczyn złej jakości produkcji wyrobów o dużym znaczeniu gospodarczym oraz opracowywanie problematyki techniczno-ekonomicznej i naukowo-badawczej o znaczeniu międzyresortowym w celu stworzenia warunków do zasadniczej poprawy jakości produkcji,
- 2) wyda w ciągu 6 miesięcy od powzięcia uchwały, w porozumieniu z właściwymi ministrami, wytyczne w sprawie ujednolicenia nomenklatury i określeń związanych z jakością wyrobów,
- 3) ustali wytyczne metodyczne w sprawie badania przyczyn złej jakości wyrobów posiadających duże znaczenie dla gospodarki lub zaopatrzenia rynku i powodujących duże szkody społeczno-gospodarcze; badania te powinny być prowadzone z inicjatywy Komitetu Nauki i Techniki lub na wniosek właściwych ministrów,
- 4) przedstawi w terminie 6 miesięcy od powzięcia uchwały projekt przepisów regulujących zasady organizacji i funkcjonowania kontroli technicznej,
- 5) ustali zasady statystycznej kontroli jakości wyrobów.

§ 14. W rocznych sprawozdaniach właściwi ministrowie powinni przedstawiać informacje, uwagi i wnioski w sprawach stanu i poprawy jakości wyrobów produkowanych w nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.

§ 15. Przepisy uchwały nie naruszają przepisów uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski z 1963 r. Nr 17, poz. 99) oraz uchwały nr 355 Rady Ministrów z dnia 10 września 1958 r. w sprawie zapewnienia właściwej jakości towarów przeznaczonych na zaopatrzenie ludności (Monitor Polski Nr 77, poz. 450).

§ 16. W uchwale nr 302 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie cen na przedmioty niepełnowartościowe nabywane lub zbywane przez jednostki państwowe (Monitor Polski z 1957 r. Nr 65, poz. 399 oraz z 1961 r. Nr 85, poz. 357) § 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) maszyn i urządzeń, po upływie 6 miesięcy od dokonania sprzedaży — chyba że warunki umowy kupna-sprzedaży przewidują inny termin”.

§ 17. Zaleca się właściwym centralom spółdzielczym powzięcie uchwał mających na celu przedsięwzięcie analogicznych środków zmierzających do przeciwdziałania produkcji i kierowaniu do obrotu wyrobów złej jakości.

§ 18. Wykonanie uchwały porucza się: Komitetowi Nauki i Techniki, Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrowi Handlu Wewnętrznego, Ministrowi Handlu Zagranicznego, właściwemu ministrowi (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

263

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 sierpnia 1964 r.

w sprawie szczegółowych zasad kontroli społecznej nad realizacją zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia.

Na podstawie § 6 pkt 1 uchwały nr 353 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie udziału zakładów przemysłowych w organizowaniu opieki nad zdrowiem pracowników (Monitor Polski Nr 82, poz. 384) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do sprawowania społecznej kontroli nad realizacją zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia są uprawnione rady zdrowia, które mogą być tworzone przy przychodniach przyzakładowych, międzyzakładowych oraz obwodowych przychodniach przemysłowych (górnicych, portowych).